

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: L.S.**, nar. ..., bytem ..., *zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4*, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2015, sp. zn. ZN/2674/DSH/15, čj. DSH/14482/15,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobci byla uložena pokuta ve výši 2.500,- Kč za dva správní delikty provozovatele motorového vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o silničním provozu*“) [rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 7. 10. 2015, sp. zn. SZ MMP/139287/15, čj. MMP/243108/15, ve spojení s rozhodnutím Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 7. 12. 2015, sp. zn. ZN/2674/DSH/15, čj. DSH/14482/15].

Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

Povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu byla porušena následujícím způsobem:

1) dne 10. 4. 2015 v době nejméně od 09:32 hodin do 12:49 hodin neustanovený řidič s předmětným vozidlem neoprávněně zastavil a stál v Plzni, na vozovce pozemní komunikace Bezručovy ulice, vpravo ve směru jízdy od křižovatky s ulicí Sedláčkova ke křižovatce s ulicí Františkánská, v úseku označeném dopravní značkou "IP 13c" (parkoviště s parkovacím automatem) s dodatkovou tabulkou "Placené, Po - Pá, 7 - 19 hod., zóna A", kdy ve vozidle nebyl viditelně umístěn platný parkovací lístek nebo platná parkovací karta, čímž porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, kdy toto jednání vykazuje znaky přestupku ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona, (dále jen „*první přestupek*“)

2) dne 7. 4. 2015 v době okolo 15:30 hodin neustanovenému řidiči předmětného vozidla byla v Plzni, na vozovce pozemní komunikace Plaské ulice, v úseku mezi křižovatkami s ulicemi Studentská a Okounová, ve směru jízdy z centra města automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích naměřena rychlost jízdy 68 km/h (po odečtení tolerance +/- 3 km/h), čímž porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, kdy toto jednání vykazuje znaky přestupku ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona, (dále jen „*druhý přestupek*“).

II. Žalobní body

Pod body [1] - [10] žaloby žalobce namítá, že správní orgán zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Žalobce správnímu orgánu sdělil prostřednictvím svého zástupce totožnost řidiče, který vozidlo řídil v předmětné časy. V obou případech se jednalo o totožného řidiče, přičemž následný postup správního orgánu byl v obou případech taktéž totožný. Správní orgán předvolal oznámeného řidiče k podání vysvětlení a poté, co se písemnost vrátila zpět správnímu orgánu, již nepokračoval v zjišťování pachatele a věc odložil. Žalobce namítá, že poskytl správnímu orgánu potřebnou součinnost (tj. oznámil osobu řidiče) a nelze mu tak přičítat k tíži řidičovu nekomunikaci. Pokud byl pokus o doručení výzvy k podání vysvětlení neúspěšný, měl správní orgán přistoupit k dalším možnostem doručení písemností, jako např. ustanovit osobě řidiče opatrovníka.

Je sice pravdou, že správní orgán předvolal k podání vysvětlení přímo žalobce a ten dále odepřel výpověď, žalobce ale již dříve správnímu orgánu poskytl požadovanou součinnost, když oznámil totožnost pachatele přestupku. Povinností správního orgánu ale bylo podnikat veškeré možné kroky ke zjištění pachatele přestupku, přičemž správní orgán měl k dispozici vyjádření provozovatele o identitě řidiče, které nebylo nijak zpochybněno, např. správním rozhodnutím o uložení pokuty za správní delikt, spočívající v tom, že provozovatel neznal identitu řidiče, který řídil jeho vozidlo.

Zejména však pro zahájení řízení o přestupku vůči oznámenému řidiči nebylo vůbec podstatné, zda si tento řidič přebírá písemnosti. Správní orgán proti němu mohl zahájit řízení doručením oznámení o zahájení řízení fikcí nebo opatrovníkovi. Žalobce vnímá postup správního orgánu jako účelový, neboť buď žalobce pravdivě uvedl, že jím provozované vozidlo řídil v předmětnou dobu pan Y., a tedy správní orgán měl vést řízení o přestupku proti panu Y., nebo žalobce totožnost uvedl nepravdivě, a v takovém případě měl správní orgán vést proti žalobci řízení o přestupku dle § 125c odst. 2 silničního zákona pro porušení § 10 odst. d) silničního zákona. Pokud by správní orgán dospěl k závěru, že tvrzení provozovatele vozidla stran totožnosti řidiče není pravdivé, pak měl povinnost proti němu zahájit řízení o deliktu dle § 125c odst. 2 silničního zákona.

Odkaz správního orgánu na skutečnost, že pan Y. nemá v České republice povolen žádný druh pobytu, shledává žalobce jako nerelevantní. V současné době se na území ČR nachází velké množství osob bez povoleného pobytu a není možné, aby správní orgány rezignovaly na jejich potrestání za spáchané přestupky. Správní orgány by tak fakticky poskytl nelegálním imigrantům přestupkovou imunitu. Dále pak údajnou neznámost žalobcem oznámeného řidiče na jeho adrese, správní orgán dovodil toliko „z úřední činnosti“. Pokud však správní orgán mínil rozhodovat na podkladě skutečností, které mu jsou známy z úřední činnosti, byl povinen konkrétně uvést, z jaké činnosti mu jsou tyto skutečnosti známy; (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2010, čj. 1 As 100/2009-129). V opačném případě byl žalobce krácen na svém právu na obhajobu, neboť s údajnými závěry správního orgánu nemohl nijak polemizovat. Zároveň pouhé uvedení spisových značek dalších řízení není možné, neboť žalobce není oprávněn nahlížet do přestupkových spisů cizích osob.

Žalobce tedy zastává názor, že správní orgán nepodnikl dostatečné kroky ke zjištění totožnosti pachatele přestupku a řízení zahájil v rozporu s § 125f odst. 4 silničního zákona; odložení věci správním orgánem dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích bylo předčasné, neboť úvahy, které správní orgán k jeho závěrům vedly, jsou nedostatečné.

Žalobce dále namítá ([11] - [17]), že žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ač jeho vydání nepředcházelo nařízení ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za osobní účasti žalobce.

Žalobce je přesvědčen, že takový postup krátil žalobce na jeho právu dle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce má právo na to, aby jeho věc byla projednána, a to za přítomnosti jeho a jeho obhájce a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům (uplatnění zásady bezprostřednosti). Žalobce přitom nekonání ústního jednání uplatnil i jako odvolací námitku.

Obviněný ze správního deliktu má právo na požití obdobných práv, jako obviněný z přestupku či trestného činu. Obvinění ze správního deliktu provozovatele vozidla spadá do pojmu „trestních obvinění“. V takovém případě je nutné, v analogii s trestním řádem (§ 2 odst. 11), jakož i zákonem o přestupcích (§ 74 odst. 1), konat ústní jednání, jakož je i nutné aplikovat právě čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. K tomu se žalobce odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 4.

2015, čj. 15A 14/2015-35. K nutnosti nařízení ústního jednání ve věci řízení o správním deliktu provozovatele vozidla se vyjadřoval i Krajský soud v Hradci Králové např. v rozsudku ze dne 29. 4. 2015, čj. 30A 56/2014-35, kde potvrdil názor žalobce ohledně nutnosti nařízení ústního jednání. Především se ale žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, čj. 9 As 139/2015 – 30. Tento rozsudek je na věc zcela přílehlavý, neboť Nejvyšší správní soud zde jednoznačně vyjádřil povinnost správních orgánů konat ústní jednání i v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Žalobce shledává takové pochybení zásadním, neboť provozovatel vozidla, který nese objektivní odpovědnost, nemůže předkládat žádná skutková tvrzení, neboť na místě spáchání přestupku zpravidla osobně nebyl, a tedy může vycházet toliko z prováděných důkazů.

Žalobce se dále ([18] - [20]) neztotožňuje s úvahami, které vedly správní orgán ke stanovení sankce ve výši 2.500,- Kč, tj. na samé horní hranici zákonného rozmezí. Správní orgán vypočetl důvody, pro jaké je zapotřebí uložit žalobci vyšší sankci, zároveň zmínil i polehčující okolnost (jednáním nebyla způsobena hmotná škoda). Správní orgán ale do svého rozhodování o výši sankce polehčující okolnost nijak nepromítl. Pokud by tak správní orgán učinil, neuložil by žalobci sankci na samé horní hranici zákonného rozmezí, ale pod ní.

Navíc je zapotřebí říci, že správní orgán vedly k uložení sankce pouhé spekulace. Řidič vozidla měl překročit rychlost v čase a místě, kdy je na daném místě velké množství účastníků silničního provozu, které mohl řidič ohrozit. Žalobce zastává názor, že toto tvrzení není ničím podložené, navíc je dost neurčité. Jak žalobce, tak správní orgán mohou mít odlišný názor na „zvýšený pohyb účastníků provozu“, přičemž je nutné jasně definovat, co konkrétně ten zvýšený pohyb je. V opačném případě se jedná o sankci odůvodněnou zcela nepřesvědčivě a laxně. Správní orgán navíc uvádí, že žalobce se již správního deliktu v minulosti dopustil *a z uložené sankce si nevzal ponaučení*. Žalobce nerozumí tomu, jak by vyšší sankce mohla konkrétně žalobce jako provozovatele ponaučit. Při řízení o správním deliktu se uplatňuje objektivní odpovědnost. Žalobce je tak trestán za něco, co spáchal někdo jiný (řidič vozidla) a čemuž on objektivně nemohl zabránit. Udělení vyšší sankce žalobci jako provozovateli vozidla nebude mít vliv na další chování řidiče, neboť jeho jednání zůstalo nepotrestáno (oproti tomu žalobce byl potrestán přísněji). Žalobce nemohl objektivně učinit více, než řidiče poučit o tom, jakým způsobem se má chovat při řízení jeho vozidla. Nelze tak žalobci přičítat přestupkové jednání řidiče vozidla a žalobci proto udělovat vyšší sankci. Žalobce tak trvá na tom, že správní orgán měl udělit sankci ve výši 1.500,- Kč, tj. na samé spodní hranici zákonného rozmezí.

Žalobce dále pod body [21] a [22] namítá, že správní orgán nijak neprokázal, že by se řidič vozidla dopustil dne 7. 4. 2015 přestupku tím, že by překročil nejvyšší povolenou rychlost stanovenou na 50 km/h. Tato skutečnost vyplývá pouze z úředního záznamu, který nemůže být považován za důkazní prostředek a nemůže být proveden k důkazu. K tomu se žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, čj. 1 As 96/2008. Žalobce přitom zastává názor, že na daném úseku komunikace je nejvyšší povolená rychlost stanovena na 70 km/h a řidič vozidla se tak nedopustil přestupku. Pokud se řidič vozidla nedopustil přestupku, tak ani provozovatel vozidla nemohl být shledán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla, neboť dle § 125f odst. 2 písm. b) silničního zákona, provozovatel vozidla za správní delikt odpovídá pouze v případě, že jednání naplňuje znaky přestupku.

K přestupku ze dne 10. 4. 2015 namítá ([23] - [31]), že správní orgán ve výroku rozhodnutí nedostatečně popsal místo, kde měl být přestupek spáchán, jak to požaduje § 77 zákona o přestupcích. Místo spáchání přestupku bylo specifikováno pouze jako „na vozovce pozemní komunikace Bezručovy ulice, po pravé straně ve směru jízdy od křižovatky s ulicí Sedláčkova ke křižovatce s ulicí Františkánská“. Stání v ulici Bezručova je upraveno různými dopravními značkami. Většinou jsou zde parkovací místa, kde je parkování zpoplatněno, nicméně jsou zde i parkovací místa vyhrazená pro návštěvníky různých institucí či provozoven. Vzhledem k odlišné úpravě parkování v různých úsecích ulice Bezručova proto bylo nezbytné, aby správní orgán ve výroku rozhodnutí jasně specifikoval místo spáchání přestupku např. udáním čísel popisných domů, v jejichž blízkosti byl automobil zaparkován. Pokud byl totiž řidič např. váženým návštěvníkem knihovny Plzeňského kraje, nedopouštěl se přestupku, pokud stál na vyhrazeném parkovacím místě určenému pro knihovnu. V takovém případě zároveň ani provozovatel vozidla nemohl být shledán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla, neboť dle § 125f odst. 2 písm. b) silničního zákona, provozovatel vozidla za správní delikt odpovídá pouze v případě, že jednání naplňuje znaky přestupku. Nebylo by přitom rozhodující, kdyby z fotografií založených ve spise šlo určit, kde bylo vozidlo zaparkováno. Povinností obviněného z přestupku, respektive správního deliktu není procházet ulicí, kde měl být daný skutek spáchán a porovnávat fotografie ze spisu s jednotlivými domy, přechody, lavičkami aj. v ulici; naopak, právem obviněného je již z výroku rozhodnutí seznat, kde konkrétně se skutek stal. V daném případě přitom ani na fotografiích založených ve spise není jasně zřetelné místo, kde bylo vozidlo zaparkováno. Ani při procházce ulicí Bezručova by nešlo zjistit, kde konkrétně měl řidič vozidlo zastavit. Zároveň, pokud by vozidlo žalobce bylo zaparkováno v ulici Bezručova, avšak mimo pozemní komunikaci (dle pasportu komunikace), nejednalo by se o přestupek proti silničnímu zákonu, ale proti zákonu o přestupcích, jehož spáchání nenaplňuje skutkovou podstatu správního deliktu provozovatele vozidla. Z výroku rozhodnutí nelze učinit jednoznačný závěr, že jednání popsané skutkovou větou je protiprávní a naplňuje skutkovou podstatu správního deliktu provozovatele vozidla. K tomu se žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, čj. 2 As 111/2015 – 45, který je na věc naprosto přílehlavý, neboť v tomto případě bylo vozidlo stěžovatele taktéž zaparkováno v ulici, kde byla na několika místech rozdílná úprava parkování. Žalobce tedy zastává názor, že výrok napadeného rozhodnutí je nesrozumitelný, což představuje důvod pro zrušení rozhodnutí soudem dle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. Žalobce se dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2014, čj. 9 As 80/2014-39. V posuzované věci bylo rozhodnutí správního orgánu zrušeno pro nesrozumitelnost výroku, neboť právě ve výroku absentoval přesný popis místa protiprávního jednání. Žalobce se dále upozorňuje i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2010, čj. 4 As 28/2010-56.

Žalobce závěrem namítá ([32]), že správní orgán neprokázal ani spáchání přestupku ze dne 10. 4. 2015. Ve spise není žádný podklad prokazující jeho spáchání. Úřední záznam nelze užít k důkazu, jak již bylo vyjádřeno výše. Zároveň ani z fotografií ze spisu není zřejmé, že by se řidič svým stáním dopouštěl přestupku.

Žalobce shrnuje, že na základě výše uvedeného je dle jeho názoru rozhodnutí žalovaného nezákonné, neboť vydání rozhodnutí žalovaného nepředcházely zákonné kroky správního orgánu prvního stupně a řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nemělo být vůbec zahájeno. Správní orgán dále neprokázal, že k přestupku skutečně došlo a provozovatel

vozidla tak nemůže být shledán vinným ze správního deliktu provozovatele vozidla. Správní orgán nenařídil ve věci ústní jednání, ačkoliv je ve věci správního deliktu povinně nařizováno. Vzhledem k tomu, že žalobce vyjádřil názor, že celé řízení bylo vedeno v rozporu s právními předpisy, navrhuje zrušit též rozhodnutí prvního stupně.

III. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Ve svém písemném vyjádření k žalobě Krajský úřad Plzeňského kraje uvedl, že žalobce zejména namítá, že správní orgán I. stupně neučinil před zahájením nezbytné kroky ke zjištění pachatelů přestupků. Dle jeho přesvědčení nebyly naplněny podmínky pro zahájení řízení proti němu jako provozovateli vozidla. Dále namítá, že v řízení o správním deliktu mělo být nařízeno ústní jednání. K tomu žalovaný uvádí, že tyto námitky žalobce uváděl již v odvolání, proto žalovaný odkazuje na napadené rozhodnutí, kde se s těmito námitkami již vypořádal.

Žalobce dále brojí proti výši uložené sankce, přičemž konstatuje, že uložení sankce na samé horní hranici stanoveného rozpětí sankce nebylo řádně odůvodněno. Odvolací správní orgán shledal takto uloženou sankci za přiměřenou projednávané věci, přičemž s odůvodněním správního orgánu I. stupně se plně ztotožňuje.

Žalobce dále namítá, že správní orgán nijak neprokázal, že by se řidič vozidla dne 7. 4. 2015 dopustil přestupku tím, že by překročil nejvyšší dovolenou rychlost. Dle jeho názoru tato skutečnost vyplývá toliko z úředního záznamu, který ve správním řízení nelze použít jako důkaz. Zastává názor, že na daném úseku komunikace je nejvyšší dovolená rychlost stanovena na 70 km/hod. Žalovaný tuto námitku považuje za nedůvodnou. Skutečnost, že neznámý řidič překročil nejvyšší dovolenou rychlost, prokazuje Protokol o měření průměrné rychlosti, kde je uvedeno, že v úseku Plaské ulice dlouhém 530,2 m projíždělo vozidlo žalobce ve směru z centra města průměrnou rychlostí 71 km/hod. Rovněž je zde uvedeno, že v místě je nejvyšší dovolená rychlost stanovena na 50 km/hod. Tyto údaje jsou rovněž uvedeny na výstupech z měřicího zařízení (fotografiích). Součástí dokumentace je rovněž ověřovací list použitého rychloměru, který prokazuje, že v době měření rychlosti měl rychloměr platné ověření.

K námitce žalobce, že místo spáchání přestupku ze dne 10. 4. 2015 nebylo ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně dostatečně specifikováno, přičemž odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu, žalovaný uvádí následující. Předně je třeba uvést, že z žalobcem namítaného rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 2 As 111/2015-45 vyplývá, že v tehdy projednávané věci správní orgán I. stupně popsal spáchání správního deliktu takto: „...dne 13. 5. 2013 v čase 10:12 v ulici J. v P. porušil nezjištěný řidič uvedeného vozidla zákaz vyplývající z dopravní značky IP25a...“. Nejvyšší správní soud rozhodnutí zrušil s tím, že předmětná ulice je dlouhá asi 665 m a že na této ulici jsou jak placená místa k parkování, tak i místa neplacená, přičemž z výroku správního orgánu I. stupně nelze dovodit, kde přesně v rámci dané ulice se skutek stal, tudíž nelze posoudit, zda právě v tom místě, kde měl být skutek spáchán, bylo vskutku parkování zpopltněno. Žalovaný k tomu uvádí, že v jím projednávané věci správní orgán I. stupně ve výroku k místu spáchání předmětného přestupku uvedl: „...na vozovce pozemní komunikace Bezručovy ulice,

vpravo ve směru jízdy od křižovatky s ulicí Sedláčkova ke křižovatce s ulicí Františkánská, v úseku označeném dopravní značkou „IP 13c“ (parkoviště s parkovacím automatem) s dodatkovou tabulkou „Placené, Po - Pá, 7-19 hod., Zóna „A“,...“ Žalovaný je toho názoru, že žalobcem uvedená judikatura na projednávanou věc nedopadá. Vymezený úsek Bezručovy ulice je dle serveru www.mapy.cz dlouhý cca 225 metrů. Zde je tedy významná odchylka od žalobcem namítané věci rozhodované Nejvyšším správním soudem, kde se jednalo o úsek dlouhý cca 665 m. V tehdy projednávané věci správní orgán nevymezil, kde mělo být vozidlo zaparkováno, toliko uvedl, že nezjištěný řidič porušil zákaz vyplývající z dopravní značky IP25a. V nyní projednávané věci však správní orgán I. stupně zcela jasně specifikoval místo spáchání přestupku, neboť ve výroku toto popsal jako „*na vozovce pozemní komunikace Bezručovy ulice, vpravo ve směru jízdy od křižovatky s ulicí Sedláčkova ke křižovatce s ulicí Františkánská, v úseku označeném dopravní značkou „IP 13c“ (parkoviště s parkovacím automatem) s dodatkovou tabulkou „Placené, Po - Pá, 7-19 hod., Zóna „A“*“. I pokud bychom připustili, že v ulici Bezručova, v jejím úseku od křižovatky s ulicí Sedláčkova ke křižovatce s ulicí Františkánská, tedy v úseku krátkém cca 225 metrů, je parkování upraveno více dopravními značkami (jsou-li v dotyčné ulici jak placená místa k parkování, tak místa neplacená), z výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně zcela jednoznačně vyplývá, že neznámý řidič s vozidlem zastavil a stál právě v úseku platnosti dopravní značky IP 13c (parkoviště s parkovacím automatem) s dodatkovou tabulkou s textem, nikoliv v úseku platnosti jiné dopravní značky. Žalovaný hodnotí námitku žalobce za nedůvodnou.

IV. Posouzení věci krajským soudem

1) Totožnost řidiče

Žalobce namítá, že správní orgán zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku.

Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu (v rozhodném znění) obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt provozovatele vozidla podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a *a)* nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo *b)* řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

K tomuto ustanovení se správní soudy opakovaně vyjadřovaly.

V roce 2014 zaujal Nejvyšší správní soud názor, že „*Správní delikt provozovatele vozidla vymezený v § 125f zákona lze chápat jako delikt subsidiární. Až v případě, že není možné s určitostí zjistit řidiče vozidla, který spáchal předmětný přestupek, činí zákon odpovědným provozovatele vozidla za to, že svěřil řízení vozidla jinému a nezajistil, aby byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích [viz § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu.] ... Primárně tedy za spáchaný delikt odpovídá řidič vozidla. Až tehdy, nelze-li skutečného řidiče na základě žádných důkazů či indicií zjistit a vést*

proti němu přestupkové řízení, nese odpovědnost za delikt provozovatel vozidla.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, čj. 1 As 131/2014-45).

V následujícím roce se Nejvyšší správní soud k uvedeným sporným otázkám obsáhle vyslovil takto: „Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale ne zahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě [§ 125f odst. 4 písm. a)], nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno [§ 125f odst. 4 písm. b)]. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, čj. 1 As 131/2014 – 45). „Přednost“ odpovědnosti za přestupek je patrná i z § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, kterým bylo postihnout tzv. problematiku osoby blízké. V případech překročení maximální povolené rychlosti naměřeného pomocí automatických radarů a v případech nesprávného parkování, správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná deliktní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (viz zápis z hlasování v Poslanecké sněmovně o návrhu novely zákona o silničním provozu vráceném Senátem ze dne 6. 9. 2011, dostupný na <http://www.psp.cz/eknih/2010ps/stenprot/021schuz/s021045.htm>). Kasační soud se vyjádřil k účelu úpravy, jež byla do zákona o silničním provozu vložena novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, čj. 3 As 7/2014 – 21: „Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.“. Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případně označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo

na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Dobrý příklad poskytuje věc řešená Krajským soudem v Hradci Králové v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, čj. 30 A 92/2013 – 27, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu; krajský soud uzavřel, že správní orgány měly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele, který dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebíral. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014 – 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“ (rozsudek ze dne 22. 10. 2015, čj. 8 As 110/2015-46).

Oprávnění „sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku“ [§ 125h odst. 6 věta první zákona o silničním provozu] nelze, jak uvedl Krajský soud v Plzni v rozsudku ze dne 31. 10. 2016, čj. 57 A 7/2016-50, vykládat v tom smyslu, že by provozovatel mohl za řidiče označit kohokoliv. Smyslem tohoto oprávnění je umožnit provozovateli sdělit správním orgánům údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku, neboť je to právě provozovatel vozidla, kdo na základě své předchozí úvahy umožnil jiné osobě užívat jím provozované vozidlo. Není obvyklé, aby vozidla byla půjčována osobám, o nichž provozovatel neví nic bližšího, které nezná nebo u nichž si pečlivě neověří jejich identitu a způsobilost vozidlo užívat. Z tohoto důvodu musí být provozovatel vozidla správním orgánům zásadně vždy schopen předestřít takovou skutkovou verzi reality, která se bude jevit jako věrohodná a která se bude moci stát předmětem dokazování, resp. učinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku. V případě souzeném Nejvyšším správním soudem například shora zmíněná autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, přiložila příslušnou nájemní smlouvu.

Žádnou takovou věrohodnou skutkovou verzi reality žalobce správním orgánům nepředestřel.

Ohledně prvního přestupku soud ze správních spisů zjistil, že dne 28. 4. 2015 Magistrát města Plzně vyzval žalobce k uhrazení určené částky s tím, že neuhradí-li určenou částku, může mu písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Žalobce prostřednictvím svého zástupce dne 30. 4. 2015 správnímu orgánu sdělil, že v době uvedené ve výzvě měl vozidlo k užívání a řídil je pan L.Y., nar. ..., P... Dne 3. 6. 2015 Magistrát města Plzně předvolal pana L.Y. k podání vysvětlení. Tuto výzvu se nepodařilo doručit. Výzva byla zaslána na adresu ... a též na adresu právního zástupce žalobce Dne 23. 6. 2015 Magistrát města Plzně podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích věc podezření z přestupku odložil.

Ohledně druhého přestupku soud ze správních spisů zjistil, že dne 13. 4. 2015 Magistrát města Plzně vyzval žalobce k uhrazení určené částky s tím, že neuhradí-li určenou

částku, může mu písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Následně žalobce dne 15. 5. 2015 předvolal k podání vysvětlení (na den 12. 6. 2015). Žalobce prostřednictvím svého zástupce dne 22. 5. 2015 správnímu orgánu sdělil, že v době uvedené ve výzvě měl vozidlo k užívání a řídil je pan L.Y., nar. ..., P... a v přípisu ze dne 11. 6. 2015 správnímu orgánu sdělil, že se v předmětné věci rozhodl odepřít výpověď, neboť by jejím provedením vystavil sebe nebo osobu sobě blízkou postihu v řízení. Dne 24. 7. 2015 Magistrát města Plzně podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích věc podezření z přestupku odložil.

Dne 18. 8. 2015 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení o správních deliktech (odpovídajících přestupku 1 a 2) ze dne 17. 8. 2015. Žalobce byl informován o tom, že dne 10. 9. 2015 budou v předmětné věci mimo ústní jednání provedeny důkazy listinami. Vyrozuměním ze dne 11. 9. 2015 byl žalobce poučen o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí a usnesením z téhož dne mu k tomu byla stanovena lhůta 5 pracovních dnů ode dne doručení usnesení.

Ve svém rozhodnutí ze dne 7. 10. 2015, čj. MMP/243108/15, jímž shledal žalobce odpovědným za výše uvedené správní delikty, Magistrát města Plzně ohledně prvního přestupku uvedl, že prostřednictvím zmocněnce byl provozovatelem vozidla sdělen řidič vozidla, a to L.Y., nar. ..., bytem ... Správní orgán předvolal tuto osobu k podání vysvětlení, zásilka však byla správnímu orgánu vrácena s poznámkou pošty, že adresát je na uvedené adrese neznámý. Úřední činností správní orgán zjistil, že uvedená osoba měla na území ČR povolený dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání do 1. 11. 2005. Dále bylo zjištěno, že uvedená osoba byla vedena od dubna 2011 do října 2014 jako nežádoucí osoba, neboť jí bylo uloženo správní vyhoštění z území ČR. Po tomto datu již nebylo zjištěno žádné pobytové oprávnění. Dále správní orgán v prvostupňovém rozhodnutí konstatoval, že osoba L.Y. byla ze strany zástupce žalobce společnosti FLEET Control, s. r. o. uvedena správnímu orgánu jako řidič ještě minimálně v dalších dvou případech vedených pod sp. zn. SZ MMP/058189/15 a SZ MMP/082813/15. Dále správní orgán uvedl, že nebyly předloženy jiné důkazy, které by prokazovaly, že v době spáchání přestupku řídil vozidlo pan L.Y., a toto tvrzení se jeví nevěrohodné i vzhledem ke skutečnosti, že se k vozidlu na místě spáchání přestupku přihlásil žalobce. Správní orgán tedy s ohledem na uvedené skutečnosti, kdy s osobou sděleného řidiče nelze provést podání vysvětlení z důvodu jeho nedostupnosti, nemohl zjistit a potvrdit osobu sděleného řidiče, a tedy zjistit osobu pachatele přestupku.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání. K výzvě správního orgánu se odvolatel vyjádřil tak, že je přesvědčen, že správnímu orgánu nevzniklo právo zahájit řízení o správním deliktu, neboť měl věc řešit jako přestupek s konkrétní osobou přestupce, která mu byla známa.

Ve svém rozhodnutí ze dne 7. 12. 2015, čj. DSH/14482/15, jímž odvolání žalobce zamítl a odvoláním napadené rozhodnutí potvrdil, Krajský úřad Plzeňského kraje mj. uvedl, že pan L.Y. byl pro správní orgán nedosažitelný, neboť nebylo možné mu doručit předvolání k vysvětlení. Správní orgán prvního stupně nezjistil žádného svědka, který by mohl sdělit totožnost osoby, která se dopustila protiprávního jednání. Z těchto důvodů bylo na místě podezření z přestupků odložit, neboť nebylo možné spolehlivě určit totožnost řidiče

V projednávaném případě žalobce správním orgánům jednoznačně nepředestřel skutkovou verzi reality, která by se jevila jako věrohodná a která by se mohla stát předmětem dokazování, resp. učinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku. Nebyla-li žalobcem předestřena skutková verze reality, která by se jevila jako věrohodná, nemohly správní orgány jakkoli pochybit při jejím dokazování. Prvoinstanční orgán i přesto ke zjištění pachatele přestupku učinil nezbytné kroky, když v prvním případě k podání vysvětlení předvolal osobu oznámeného řidiče. V druhém případě byl předvolán žalobce jako provozovatel vozidla, ten reagoval písemným sdělením o odepření výpovědi s tím, že provedením výpovědi by vystavil sebe nebo osobu sobě blízkou riziku postihu v řízení trestního charakteru. Prvoinstanční orgán současně k ověření věrohodnosti tvrzení žalobce disponoval výše zmíněnými aktuálními skutkovými zjištěními. Za předložení věrohodné skutkové verze byl odpovědný žalobce; pokud této své odpovědnosti nedostál, nemůže tuto skutečnost klást k tíži správním orgánům.

Pokud jde o požadavek na ustanovení opatrovníka oznámenému řidiči, soud konstatuje, že tato argumentace žalobce není případná. Obezřetnost provozovatele vozidla nekončí splněním povinnosti podle § 10 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, podle kterého provozovatel vozidla nesmí přikázat nebo svěřit samostatné řízení vozidla osobě, o které nezná údaje potřebné k určení její totožnosti. Provozovatel vozidla musí pečlivě vážit, komu své vozidlo svěří, neboť při pouhém prostém ověření si totožnosti řidiče stále riskuje, že tento řidič může být například nedostupný na sdělené adrese, a eventuální důsledky jím zaviněného přestupku v konečném důsledku dopadnou na provozovatele vozidla. Tento důsledek je však spravedlivý, neboť to není stát, nýbrž provozovatel vozidla, kdo vozidlo přikazuje a svěřuje, a kdo si současně pro tuto negativní eventualitu může například s řidičem sjednat finanční záruku.

Vzhledem k uvedenému nemůže soud akceptovat námitku žalobce, že správní orgán prvního stupně měl pokračovat v šetření přestupku. V šetření přestupku by tento správní orgán pokračoval tehdy, měl-li by další informace o osobě pachatele přestupku, které by získal zejména tím, že by žalobce předložil další identifikační údaje. Poněvadž však správní orgán prvního stupně žádnými dalšími relevantními informacemi o označeném řidiči nedisponoval, věc odložil a oznámil žalobci zahájení správního řízení ve věci správního deliktu.

Žalobce dále namítá, že údajnou neznámost žalobcem oznámeného řidiče na jeho adrese, správní orgán dovodil toliko „z úřední činnosti“. Pokud však správní orgán míní rozhodovat na podkladě skutečností, které mu jsou známy z úřední činnosti, byl povinen konkrétně uvést, z jaké činnosti mu jsou tyto skutečnosti známy.

K námitce žalobce, týkající se dovození sporovaných skutečností správním orgánem toliko „z úřední činnosti“, soud uvádí, že podklady pro vydání rozhodnutí mohou podle § 50 odst. 1 správního řádu být i skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti. K tomu zaujal Nejvyšší správní soud tyto názory: *„I. Pokud soud hodlá zahrnout do svého rozhodnutí skutečnosti, které jsou mu známy z jeho úřední činnosti (§ 121 o. s. ř.), aniž by účastníci řízení mohli s ohledem na okolnosti dané věci aplikaci takovýchto skutečností rozumně*

předpokládat, musí s těmito skutečnostmi nejprve seznámit účastníky řízení a poskytnout jim dostatečný prostor k tomu, aby mohli prostřednictvím svých tvrzení učinit tyto skutečnosti spornými a navrhnout za tím účelem provedení důkazů. II. Soud musí v odůvodnění rozhodnutí uvést, ze které jeho konkrétní činnosti či postupu jsou mu skutečnosti podle § 121 o. s. ř. známy a jak se o nich dozvěděl. Jinak by nebylo možné přezkoumat, zda se vskutku jedná o skutečnosti známé soudu z jeho úřední činnosti ve smyslu § 121 o. s. ř., a tedy zda soud postupoval v souladu se zákonem, když z nich vycházel, ačkoliv o nich nevedl dokazování.“ (rozsudek ze dne 10. 2. 2010, čj. 1 As 100/2009-129, publikovaný pod č. 2038/2010 Sb. NSS) a „Správní orgán nemusí uvádět zdroj, z něhož se dozvěděl o existenci obecně známé skutečnosti. Naproti tomu musí uvést, ze které jeho konkrétní úřední činnosti či postupu jsou mu známy tzv. úřední skutečnosti (§ 50 odst. 1 správního řádu z roku 2004).“ (rozsudek ze dne 12. 4. 2011, čj. 1 As 33/2011-58, publikovaný pod č. 2312/2011 Sb. NSS). I když první z těchto judikátů se přímo týká soudu, bezpochyby jej lze vztáhnout i na postup správních orgánů.

V odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je ve vztahu k řízení o prvním přestupku konstatováno, že se zásilka vypravená na adresu pana L.Y. dne 3. 6. 2015 správnímu orgánu vrátila, neboť adresát je na uvedené adrese neznámý. Kopie obálek se nachází pod č. l. 32 - 35 správního spisu. Dále je v odůvodnění rozhodnutí uvedeno: „Úřední činností správní orgán zjistil, že uvedená osoba měla na území ČR povolený dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání do 1. 11. 2005. Dále bylo zjištěno, že uvedená osoba byla vedena od 27. 4. 2011 do 22. 10. 2014 v evidenci nežádoucích osob – uloženo správní vyhoštění z území České republiky. Od té doby jmenovaný neměl na území ČR povolen žádný druh pobytu. Z registru řidičů hlavního města Prahy správní orgán zjistil, že L.Y., nar. ...evidenci řidičů neprochází. Správní orgán konstatuje, že osoba L.Y., nar. ..., coby sděleného řidiče byla ze strany společnosti FLEET Control, s.r.o. uvedena správnímu orgánu ještě minimálně v dalších dvou případech vedených pod spisovými značkami SZ MMP/058189/15 a SZ MMP/082813/15.“ Ve správním spise je pod č. l. 27 založen přípis Krajského ředitelství Policie hl. města Prahy, obsahující informace o pobytových oprávněních pana L.Y., pod č. l. 29 je založeno sdělení Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravněsprávních činností, ohledně evidence řidičů. Z listiny založené ve správním spise na č. l. 26 lze zjistit, že tyto informace byly vyžádány ve věci vedené u Magistrátu města Plzně pod čj. 110772/15. Žalobce měl tedy možnost se se všemi těmito dokumenty seznámit a případně na základě toho formulovat svou obranu v řízení. Skutečnost, že právní zástupce žalobce oznámil jako řidiče v několika různých řízeních totožnou osobu, byla právnímu zástupci žalobce zajisté známa a mohl si ji snadno ověřit.

Ve vztahu k druhému přestupku se správní orgán o těchto skutečnostech vyjádřil stručněji. Spis obsahuje kopii předvolání pana L.Y. v řízení o prvním přestupku a kopii vrácených obálek, dále jsou ve spise opět založeny výše popsání dokumenty.

Z těchto zjištění plyne, že správní orgán v prvním případě učinil pokus oznámenému řidiči doručit písemnost, v druhém případě již nikoliv, když přitom vycházel ze své první zkušenosti a dále tuto skutečnost známou mu z úřední činnosti prověřoval podpůrné podklady od jiných správních orgánů. V odůvodnění rozhodnutí není perfektně specifikováno, ze které konkrétní činnosti či postupu jsou správnímu orgánu skutečnosti ohledně osoby pana L.Y.

známy. Postup správního orgánu je však seznatelný ze správního spisu. Prvostupňový správní orgán vyrozuměním ze dne 11. 9. 2015 poučil žalobce o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. V daném případě se tedy nejedná o vadu, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, a tudíž mohla vést ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo.

2) Absence ústního jednání

Soud se neztotožnil s námitkou žalobce, že správní orgán pochybil, když ve věci nenařídil ústní jednání. Při posouzení důvodnosti této námítky (při vědomí, že žalobce jako obviněný ze správního deliktu má obdobná práva jako obviněný z přestupku nebo trestného činu) je nutné vycházet z toho, že se správní řízení obecně řídí zásadou písemnosti vyjádřenou v § 15 odst. 1 správního řádu, podle něhož jednotlivé úkony v řízení se činí písemně, pokud zákon nestanoví jinak nebo pokud to nevyklučuje povaha věci. Dále pak z ustanovení § 49 odst. 1 správního řádu, kde je uvedeno: „*Ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. Nehrozí-li nebezpečí z prodlení, uvědomí správní orgán o ústním jednání účastníky nejméně s pětidenním předstihem. Tuto povinnost nemá vůči účastníkovi, který se práva účasti na ústním jednání vzdal.*“ Jako případ, kdy zákon stanoví správnímu orgánu povinnost nařídít ústní jednání, lze uvést ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, kde je výslovně stanoveno, že o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V daném správním řízení však prvostupňový správní orgán rozhodoval o správním deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, jehož se měl dopustit žalobce tím, že jako provozovatel daného vozidla v rozporu s § 10 nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Bylo tedy na prvostupňovém správním orgánu, aby vyhodnotil ve smyslu § 49 odst. 1 správního řádu, je-li nařízení ústního jednání ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníka nezbytné. Správní orgán nepochybil, nenařídil-li ústní jednání, neboť v řízení o správním deliktu rozhodoval na základě listinných podkladů (důkazů), jež měl k dispozici. Proto, pokud jde o podklady pro rozhodnutí a ve smyslu § 3 správního řádu o zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nebylo nutné nařizovat ústní jednání ke splnění účelu řízení. Nařizovat ústní jednání nebylo nutné, resp. nezbytné, ani k uplatnění práv žalobce. Vyrozuměním ze dne 11. 9. 2015, čj. MMP/225181/15, byl žalobce poučen o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu, usnesením z téhož dne mu k tomu byla stanovena lhůta 5 pracovních dnů ode dne doručení usnesení. Lze tedy shrnout, že nedošlo k porušení práv žalobce, když v projednávaném případě nebylo nařízeno ústní jednání (obd. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, čj. 9 As 139/2015-30).

Pokud jde o žalobcem odkazovaný (a soudem též shora zmíněný) rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015-30, soud konstatuje, že není správné žalobcovo tvrzení, že „*NSS zde jednoznačně vyjádřil povinnost správních orgánů konat ústní jednání i v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla*“. Nejvyšší správní soud v předmětném rozsudku připomněl svoji relevantní judikaturu stran dokazování v oblasti správního trestání a v bodě 29 a 30 odůvodnění uvedl, že „*podle § 51 odst. 2 správního řádu má správní orgán provádět důkazy za přítomnosti účastníků řízení, a to buď při ústním jednání, o jehož konání musejí být účastníci řízení s dostatečným předstihem uvědomeni (§ 49*

odst. 1), nebo mimo ústní jednání, přičemž v takovém případě musí o provádění důkazů účastníky řízení včas vyrozumět, nehrozí-li nebezpečí z prodlení (srov. VEDRAL. J. Správní řád – komentář, Praha: BOVA POLYGON, 2. aktualizované vydání, 2012, s. 520). Správní řád předpokládá možnost rozhodovat meritorně bez nařízení ústního jednání, stejně jako možnost provést důkaz listinou mimo ústní jednání, nicméně k takovému postupu, jak je výše uvedeno, stanovuje určité podmínky. Především by měli být účastníci řízení o záměru správního orgánu provést důkaz listinou mimo ústní jednání včas vyrozuměni (§ 51 odst. 2 správního řádu) a dále by o tom měl být sepsán protokol (§ 18 odst. 1 téhož zákona). Podle § 53 odst. 6 správního řádu se důkaz listinou za přítomnosti účastníků provede tak, že se listina přečte nebo se sdělí její obsah.“.

V posuzovaném správním řízení nedošlo ani k porušení zásady bezprostřednosti. V té souvislosti soud poukazuje na § 51 odst. 2 správního řádu, podle něhož o provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Podle § 18 odst. 1 správního řádu se o provedení důkazu listinou, pokud je prováděno mimo ústní jednání, sepisuje protokol. Prvostupňový správní orgán vyrozuměl žalobce s předstihem o provedení (listinných) důkazů mimo ústní jednání v oznámení o zahájení řízení o správních deliktech ze dne 17. 8. 2015, čj. MMP/197895/15. Správní orgán o provedeném dokazování mimo ústní jednání sepsal ve smyslu § 18 správního řádu protokol ze dne 10. 9. 2015. Současně prvostupňový správní orgán vyrozuměním ze dne 11. 9. 2015 poučil žalobce o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Žalobce se k podkladům pro vydání rozhodnutí nevyjádřil. Prvostupňový správní orgán tak ve správním řízení o správním deliktu postupoval v souladu se zásadou bezprostřednosti, proto není důvodná námitka žalobce o jejím porušení.

Nedůvodným je v této souvislosti namítané porušení čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Článek 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod vychází z čl. 6 Úmluvy a v Listině základních práv a svobod, je systematicky zařazen v hlavě páté nazvané Právo na soudní a jinou právní ochranu a vztahuje se na řízení před soudem. V daném případě postupoval prvostupňový správní orgán ve správním řízení o daném správním deliktu zcela v souladu se správním řádem, jak bylo výše uvedeno.

3) Výše uložené sankce

Další námitka směřovala proti výši uložené pokuty. Soud předesílá, že pro posuzování zákonnosti uložené sankce má pouze omezený prostor, neboť stanovení výše sankce je výsledkem správního uvážení správního orgánu. Je-li rozhodnutí vydáváno s využitím zákonem uložené diskrece správního orgánu, je povinností správního orgánu předepsané volné úvahy užít; to znamená, že se správní orgán musí zabývat všemi hledisky, která jsou pro posouzení konkrétní výše pokuty nezbytná (zákonem předepsaná), nadto musí zohlednit i další skutečnosti, jež mohou mít na konkrétní výši pokuty vliv. Klíčovou je pak podmínka, aby z rozhodnutí bylo seznatelné, jaké konkrétní úvahy vedly správní orgán k uložení sankce v příslušné výši, a aby výše sankce s ohledem na zvažovaná kritéria a zákonnou limitaci vyhověla podmínce přiměřenosti (srov. Blažek, T., Jirásek, J., Molek, P., Pospíšil, P.,

Sochorová, V., Šebek, P.: Soudní řád správní - online komentář. 3. aktualizace. Praha: C. H. Beck, 2016).

Žalobce namítá, že pokud správní orgán vzal v úvahu polehčující okolnost (nebyla způsobena škoda), nemohl uložit sankci na horní hranici zákonného rozmezí. K tomu soud uvádí, že existence polehčující okolnosti neznamená automaticky snížení pokuty, pokud v daném případě převáží okolnosti přitěžující. V daném případě měla na výši pokuty vliv především skutečnost, že sankce byla uložena podle § 125g odst. 3 zákona o silničním provozu, který upravuje trestání sbíhajících se správních deliktů ve společném řízení. Odkazem na toto ustanovení správní orgán jasně vyjádřil svůj úmysl potrestat žalobce za spáchání více správních deliktů v souběhu. Je přitom zcela zjevné, že vysoká četnost deliktního jednání významnou měrou zvyšuje jeho společenskou škodlivost. To také musí nalézt odraz ve výši uložené sankce, k čemuž v daném případě došlo. Soud dále nesouhlasí s argumentací žalobce, že vyšší sankce nemůže mít ve vztahu k žalobci výchovný efekt, neboť udělení vyšší sankce žalobci jako provozovateli vozidla nebude mít vliv na další chování řidiče, který přestupek spáchal. Zostření sankce při souběhu správních deliktů podle mínění soudu výchovný efekt mít může, protože na provozovatele vozidla bude intenzivněji působeno, aby lépe vážil rozhodnutí, které osobě vozidlo svěří a případně nesl těžší následek, pokud opakovaně při tomto výběru selže.

Žalobce se dále bránil proti tvrzení, že řidič vozidla měl překročit rychlost v čase, kdy je na daném místě velké množství účastníků silničního provozu, které mohl řidič ohrozit. Žalobce má za to, že toto tvrzení je neurčité a není ničím podloženo. Správní orgán v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že *„k přestupku došlo v odpoledních hodinách všedního dne v obci Plzeň, na vozovce pozemní komunikace Plaské ulice, kde lze v tuto dobu předpokládat zvýšený pohyb ostatních účastníků silničního provozu, neboť se jedná o páteřní komunikaci městské části Bolevec, po které jsou vedeny i linky MHD a meziměstské dopravy, proto je potřeba chovat se zde obzvláště ukázněně a respektovat zákon o silničním provozu.“* Takto popsaná úvaha je přesvědčivá a zvýšený pohyb ostatních účastníků silničního provozu se zdá být velmi pravděpodobný. Správní orgán podle názoru soudu postupoval správně, když při stanovení výše ukládané pokuty zohlednil, že ke spáchání přestupku došlo na významné pozemní komunikaci v době, kdy mohla být dosti frekventovaná (oproti např. noční době).

Lze tedy shrnout, že v projednávané věci správní orgány uložily sankci v zákonem stanoveném rozpětí, přesvědčivým způsobem podrobně odůvodnily, jaká hlediska zohlednily při ukládání sankce, a to včetně úvah při hodnocení přitěžujících a polehčujících okolností. Správní orgány nepřekročily meze správního uvážení, ani jej nezneužily.

4) Protiprávnost jednání

Pod body [21] a [22] žaloby žalobce namítá, že správní orgán nijak neprokázal, že by se řidič vozidla dopustil dne 7. 4. 2015 přestupku, neboť na daném úseku komunikace je nejvyšší povolená rychlost stanovena na 70 km/h, nikoliv 50 km/h. Žalovaný vychází pouze z úředního záznamu, který nemůže být považován za důkazní prostředek. Žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, sp. zn. 1 As 96/2008.

Tuto námitku žalobce uplatnil až v řízení před soudem, přičemž k prokázání této skutečnosti nenavrl žádný důkaz. Ze správního spisu vyplývá, že dne 7. 4. 2015 v 15:30 hodin bylo zaznamenáno automatizovaným technickým prostředkem na pozemní komunikaci v obci Plzeň, ul. Plaská, směr z centra, překročení maximální dovolené rychlosti motorového vozidla registrační značky RZ ... Skutečnost, že v daném úseku měření rychlosti byla maximální povolená rychlost stanovena na 50 km/hod vyplývá z protokolu o měření průměrné rychlosti, který je součástí správního spisu. Soud nemá důvod pochybovat o správnosti údaje uvedeného v protokolu o měření, a to tím spíš, že přestupek byl spáchán v obci, kde je standardně zákonem povolená maximální rychlost 50 km/hod (§ 18 odst. 4 zákona o silničním provozu). Protokol o měření průměrné rychlosti, včetně ověřovacího listu k silničnímu rychloměru, je součástí spisu a je možné jej použít jako důkaz ve správním řízení. Soud má za to, že skutkový stav byl správními orgány zjištěn řádně a námitka žalobce je nedůvodná.

Pod bodem [32] žaloby žalobce namítá, že správní orgán neprokázal ani spáchání přestupku ze dne 10. 4. 2015. Ve spise není žádný podklad prokazující jeho spáchání. Úřední záznam nelze užít k důkazu, z fotografií ze spisu není zřejmé, že by se řidič svým stáním dopouštěl přestupku.

V daném případě správní orgán vycházel zejména z oznámení o podezření z přestupku a úředního záznamu ze dne 10. 4. 2015 a z fotodokumentace k přestupku z téhož dne. Z uvedených podkladů pro vydání rozhodnutí je patrné, že vozidlo žalobce bylo ve specifikované době zaparkováno v úseku označeném dopravní značkou značící parkoviště s parkovacím automatem s dodatkovou tabulkou „PLACENÉ, Po – Pá, 7 – 19:00, ZÓNA A“. V úřední záznamu je uvedeno, že automobil se nacházel v Bezručově ulici po pravé straně ve směru jízdy od ulice Sedláčkova směrem k Františkánské ulici. Přesná poloha je patrná z fotodokumentace. Rozhodně se nelze ztotožnit s žalobcovým tvrzením, že „*ani při procházce ulicí Bezručova by nešlo zjistit, kde konkrétně měl řidič vozidlo zastavit*“. Z fotografií je na první pohled zřejmé, že vozidlo bylo zaparkované před průčelím historické budovy (kostel sv. Anny) s velkými zdobenými dveřmi. Vzájemným porovnáním více fotografií lze podle fasád domů na protější straně ulice určit polohu vozidla vzhledem k dopravní značce.

Podle názoru soudu byly v přezkoumávané věci shromážděny podklady pro vydání rozhodnutí umožňující skutková zjištění korespondující s požadavky zakotvenými v § 3 správního řádu.

5) Místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí

Žalobce má za to, že správní orgán ve výroku rozhodnutí nedostatečně popsal místo, kde měl být přestupek ze dne 10. 4. 2015 spáchán, jak to požaduje § 77 zákona o přestupcích. Stání v ulici Bezručova je upraveno různými dopravními značkami. Z výroku rozhodnutí nelze učinit jednoznačný závěr, že jednání popsané skutkovou větou je protiprávní a naplňuje skutkovou podstatu správního deliktu provozovatele vozidla. K tomu se žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, čj. 2 As 111/2015-45, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2014, čj. 9 As 80/2014-39 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2010, čj. 4 As 28/2010-56.

V rozhodnutí ze dne 7. 10. 2015, sp. zn. SZ MMP/139287/15, čj. MMP/243108/15, Magistrát města Plzně shledal, že se žalobce dopustil správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Mercedes Benz, registrační značky ..., v rozporu s ustanovením § 10 odst. 2 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť na podkladě oznámení Městské Policie Plzeň bylo zjištěno, že dne 10. 4. 2015 v době nejméně od 09:32 hodin do 12:49 hodin neustanovený řidič s předmětným vozidlem neoprávněně zastavil a stál v Plzni, na vozovce pozemní komunikace Bezručovy ulice, vpravo ve směru jízdy od křižovatky s ulicí Sedláčkova ke křižovatce s ulicí Františkánská, v úseku označeném dopravní značkou „IP 13c“ (parkoviště s parkovacím automatem) s dodatkovou tabulkou „Placené, Po – Pá, 7 -19 hod., zóna A“, kdy ve vozidle nebyl viditelně umístěn platný parkovací lístek nebo platná parkovací karta, čímž porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, kdy toto jednání vykazuje znaky přestupku ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona.

K místu skutku se, jak na to poukazuje žalobce, vyjádřil Nejvyšší správní soud takto: *„Z výroku správního rozhodnutí ve věci správního deliktu spočívajícího ve stání motorového vozidla bez zaplaceného parkovacího poplatku [§ 4 písm. c) ve spojení s § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích] musí být patrné, že vozidlo stálo vsutku v místě, kde je zaplacení daného poplatku uloženo dopravní značkou. Zásadně proto nestačí uvedení ulice, v níž vozidlo takto mělo parkovat, jsou-li v dotyčné ulici jak placená místa k parkování, tak místa neplacená.“* (rozsudek ze dne 11. 9. 2015, čj. 2 As 111/2015-42).

Otázka dostatečnosti specifikace místa byla však v mezidobí Nejvyšším správním soudem upřesněna takto: *„[33] Výrok rozhodnutí správního městského úřadu specifikoval jednání stěžovatele takto: „[...] jako provozovatel vozidla (konkrétní značky a státní poznávací značky) nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byla dodržována pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, kdy dne 9. 1. 2015, kolem 13:55 hodin, v obci Jáchymov, ul. K Lanovce, jím provozované vozidlo ponechal neznámý řidič stát v rozporu se svislou dopravní značkou IP 13b „Parkoviště s parkovacím kotoučem“, když s vozidlem stál na tomto parkovišti bez viditelně umístěného a nastaveného parkovacího kotouče.“. [34] Přímo otázkou specifikace místa přestupku ve výroku správního rozhodnutí v souvislosti s nedovoleným parkováním se zabývalo rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 – 42. Rozhodnutí posuzovalo téměř totožný popis skutku („...dne 13. 5. 2013 v čase 10:12 v ulici Jiráskova v Pardubicích porušil nezjištěný řidič uvedeného vozidla zákaz vyplývající z dopravní značky IP25a...“ bod 19). Nejvyšší správní soud k tomu uvedl následující: „V dané věci se jedná o správní trestání, a tudíž je třeba, aby skutek, pro který je se stěžovatelem vedeno správní řízení o správním deliktu, byl řádně označen, a to nejen časem, ale i přesným místem jeho spáchání. Důvod takového požadavku je zřejmý – z popisu skutku musí být patrné všechny skutkové okolnosti jednání potenciálního delikventa, které jsou rozhodné pro úsudek, zda byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty správního deliktu, kvůli němuž je řízení vedeno. V případě stěžovatele bylo ve výroku rozhodnutí uvedeno, že*

*k tomuto správnímu deliktu mělo dojít tím, že stěžovatel jakožto provozovatel předmětného vozidla nezajistil dodržování pravidel silničního provozu v souladu s platnou právní úpravou. K porušení povinnosti mělo dojít tím, že na ulici Jiráskova mělo být předmětné vozidlo zaparkováno v zóně placeného parkování bez zaplacení parkovaného. Nicméně správní orgán I. stupně blíže nespecifikoval místo, kde mělo k porušení pravidel silničního provozu dojít, neboť místo spáchání deliktu bylo označeno jako „ulice Jiráskova“. [...] Stěžovatel namítal, že předmětná ulice je dlouhá asi 665 m a že na této ulici jsou jak placená místa k parkování, tak i místa neplacená. Z výroku správního orgánu I. stupně ovšem nelze dovodit, kde přesně v rámci dané ulice se skutek stal, tudíž nelze posoudit, zda právě v tom místě, kde měl být skutek spáchán, bylo vskutku parkování zpoplatněno. Tuto vadu rozhodnutí v tomto případě nelze překonat ani s poukazem na fotografie, které jsou součástí spisu a jimiž byl proveden důkaz listinou. I kdyby takové fotografie mohly při důkladném zkoumání a porovnání se situací na místě samém třeba ohledáním či analýzou dostupných mapových nebo jiných podkladů (např. podkladů pro umístění dopravních značek) vést ke zjištění, kde přesně v rámci Jiráskovy ulice stěžovatel parkoval, není možné takovýto závěr činit až ex post při analýze samotného správního rozhodnutí, nýbrž v samotném řízení o správním deliktu. Výsledek zjištění pak musí nalézt odraz v natolik přesném a jednoznačném popisu skutku, že z něj bude patrné, že parkující vozidlo stálo právě na takovém místě v rámci dané ulice, na němž bylo třeba zaplatit poplatek za parkování.“ [35] Z citovaných pasáží je zřejmé, že pro účely podřazení skutku pod skutkovou podstatu nedovoleného parkování je nutné vymezit místo spáchání přestupku tak, aby bylo najisto postaveno, jaký režim parkování byl v místě, kde vozidlo parkovalo. Bylo by proto nedostatečné, pokud by místo spáchání skutku ve správním rozhodnutí bylo vymezeno pouhým odkazem na název ulice, bez současného prokázání ve správním řízení, že by ulice obsahovala zpoplatněná stání po celé délce (srov. rozsudek ze dne 23. 11. 2016, č. j. 2 As 249/2016 – 39, kde sice bylo místo označeno pouze ulicí, celá ulice však měla zpoplatněný režim). [36] V projednávaném případě požadavky judikatury splněny byly. Ač by se mohlo na první pohled zdát, že výrok rozhodnutí o vině stěžovatele je totožný s výrokem v rozhodnutí posuzovaném v citovaném judikátu, není tomu tak. Výrok informací o tom, zda vozidlo stálo na placeném místě, obsahuje. Výrok v relevantní části uvádí, že stěžovatel „v obci Jáchymov, ul. K Lanovce, jím provozované vozidlo ponechal neznámý řidič stát v rozporu se svislou dopravní značkou IP 13b „Parkoviště s parkovacím kotoučem“, **když s vozidlem stál na tomto parkovišti**“ (zvýraznil NSS). Z uvedeného je zřejmé, že spojení „na tomto parkovišti“ odkazuje na parkoviště s placeným stáním v režimu značky IP 13b. Z vymezení skutku ve výroku je proto zřejmé, jaký režim parkování na místě, kde stěžovatelovo auto stálo, platil. Místo, kde vozidlo stálo, je proto dostatečně přesně specifikované. Na základě takového popisu se nelze domnívat, že skutek, o kterém bylo rozhodnuto, mohl spočívat ve stání na nezpoptatněném místě v ulici K Lanovce.“ (rozsudek ze dne 21. 12. 2016, čj. 1 As 247/2016-30).*

Za této situace může zdejší soud v podstatě jen zopakovat, že také v právě rozhodovaném případě požadavky judikatury splněny byly. Ač by se mohlo na první pohled zdát, že výrok rozhodnutí o odpovědnosti žalobce je totožný s výrokem v rozhodnutí posuzovaném v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, čj. 2 As 111/2015-42, není tomu tak. Výrok informací o tom, zda vozidlo stálo v úseku označeném dopravní značkou „IP 13c“, obsahuje. Výrok v relevantní části uvádí, že vozidlo se nacházelo v Plzni, na vozovce pozemní komunikace Bezručovy ulice, vpravo ve směru jízdy od křižovatky

s ulicí Sedláčkova ke křižovatce s ulicí Františkánská, v úseku označeném dopravní značkou „IP 13c“ (parkoviště s parkovacím automatem) s dodatkovou tabulkou „Placené, Po – Pá, 7 - 19 hod., zóna A“, kdy ve vozidle nebyl viditelně umístěn platný parkovací lístek nebo platná parkovací karta. Z vymezení skutku ve výroku je proto zřejmé, jaký režim parkování na místě, kde žalobcovo auto stálo, platil. Místo, kde vozidlo stálo, je proto dostatečně přesně specifikované. Na základě takového popisu se nelze domnívat, že skutek, o kterém bylo rozhodnuto, mohl spočívat ve stání na neplaceném úseku v ulici Bezručova.

Vzhledem k uvedenému nepokládá soud námitku nedostatečnosti specifikace místa spáchání deliktu za důvodnou.

V. Celkový závěr a náklady řízení

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Jelikož na základě výše uvedené argumentace neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.

Účastníci řízení souhlasili s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání.

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný správní orgán však žádné náklady řízení neuplatnil, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 26. července 2017

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Martina Kerberová